

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

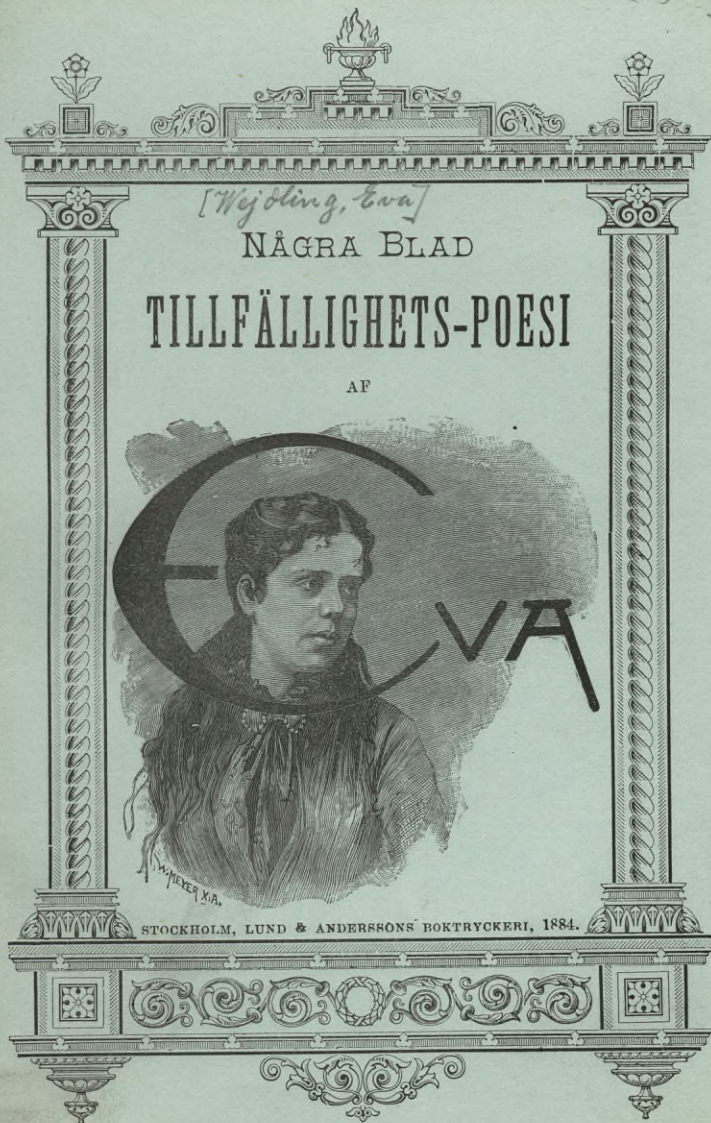

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) *diep*
sv.

[Wejbling, Eva]

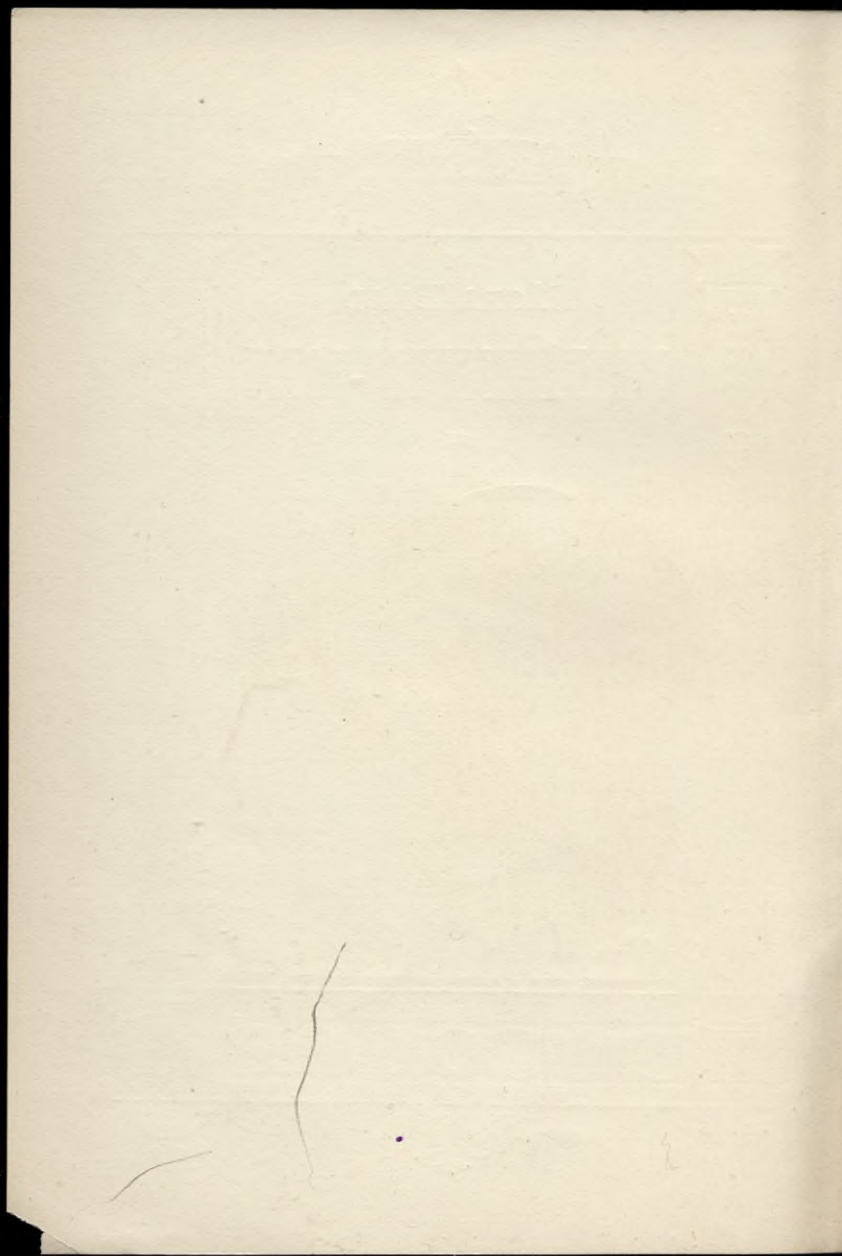
NÅGRA BLAD

TILLFÄLLIGHETS-POESI

AF

STOCKHOLM, LUND & ANDERSSONS BOKTRYCKERI, 1884.

Eva Wejdling

NÅGRA BLAD

TILFÄLLIGHETS-POESI

AF

TILLEGNADE HENNES POETISKA VÄNKRETS.

x
So. $\frac{41}{29}$

INÅRA BLAD

TELEFONBOKS-POST

STOCKHOLM,
LUND & ANDERSSONS BOKTRYCKERI,
1884.

REGISTER.

	Sid.
Till kronprinsessan. Akrostichon (1881)	5
Vid konstföreningens bazar i Hernösand (1883)	6
Industriutställningen (1883)	9
Strof (1883).	11
Vårfrågor (1883).	12
En afton på Rönneå (1870)	14
Charad. Svar på en prisfråga (1878)	16
Mjölkvisa (1883)	18
Till en jurist (1874)	22
På ett cigarrfat, föreställande Posttidningen och Söndagsnisse (1883)	24
Till Oscar Arnoldson med en servietring (1875)	26
I en minnesbok (1878)	27
I en illustrerad minnesbok (1883)	28
Till direktören och riddaren H. A. på födelsedagen (1883)	30
Till en ung målarinna (1883).	32
Till fru J. A. på födelse- och namnsdagen (1883).	34
Farväl till en engelsman (1881).	38
Till ett nyförlofvadt par (1883)	40
På lysningsdagen (1884)	42
Bröllopssonett (1883)	44
Till min son (1881)	45
Edith (1882)	47
Esther (1882)	48
Till de vid branden i Karlskrona omkomna officerarnes anförvandter (1883)	50
Året i nordn (1883)	52

REGISTER

Faint, illegible text, likely a list or index of names and dates, possibly including names like "John Smith" and "1850".

Välkomsthelsning till kronprinsessan.

Akrostichon.

Välkommen, älskliga Furstinna,
I kärleks ljufva bojer fången. —
Kom att, besegrad, segrar vinna,
Till jublet kom, till hyllningssången!
O, att vårt land du skönt må finna,
Rörd lyssna till de Svenska ljud. —
I längtan alla hjertan brinna
Att nu få helsa GUSTAFS Brud.

Vid konstföreningens bazar i Hernösand

den 25 April 1883.

Brokig är den ring, som dansar
Rundtom målarens staffli,
Riddaren med svärd och pansar,
Nymph, najad är med deri.

Här en liten tomte smyger
Och små elfvor hoppa lätt,
Der en praktfull fjäril flyger
Mellan penslar och palett.

Hvarje bild ur sagan, sången,
Konstnärns drömda ideal,
Hjelten från en tid förgången,
Allt är med på denna bal.

Men så småningom de tvingas
Byta drömgestalten ut
Mot den form, hvare de bringas
På den spända duk till slut.

Och då färdig tafla sändes
Bort, att vinna bifalls gärd,
Håg för konstverk ofta tändes
Invid mången huslig härd —

Denna håg, som blicken höjer
Ifrån hvardagslivets grus
Till en verld, der tjust han dröjer
Ibland färger, dikt och ljus.

Så är sanna konstnärsgåfvan,
Bringa glädje, hopp och tröst
Och med gnistan ifrån ofvan
Värma fruset menskobröst.

Derför hvar och en sig gläder
Om bazaren lyckligt går,
Ty han vet, att smaken träder
I en *konstförenings* spår.

Och för den, "som har till stacken
Gerna dragit något strå",
Är helt visst den bästa tacken
Att en *konstutställning* få.

Industriutställningen.

 Du är ett fredens barn, som enar skiljda
 länder
 Och lif och näring ger åt konst och in-
 dustri,

Hos tusentals personer du täflingslusten tänder
 Och väcker med ditt rop det slumrande geni.
 Hvad skicklig hand har utfört, du ställer fram i
 ljuset

Och världen häpen ser den stora, rika skatt,
 Ett flitens tempel, som du reser upp ur gruset,
 Ett Aladdinspalats, ur Tusen och en Natt,
 Och bilder skiftande ur dunkla sagoverlden,
 De ofta genom dig få former och gestalt.
 Du ökar trefnaden omkring den lugna härden,
 Men inför krigets bragd förblir ditt hjerta kallt;
 Ty vänskaps varma språk du alltid öppet talar
 Och bryter oförskräckt igenom hatets is.

Gemensamt alla gå att smycka dina salar
Och täfla afundsfrött att vinna dina pris.
En sedlighetens tolk, som till det rätta leder,
Att menskohjertat varmt för dygd och sanning slår,
Du fredlig idrott ger en välförtjenad heder
Och arbete och vett gå tätt i dina spår.
Ditt välde växa må, att högt din stämman ljuder,
Då randas den kanske en gång den gyllne tid:
Då folk till folk med fröjd sin hand till soning
bjuder
Och kärlek makten har och jorden evig frid.

Strof.

Ni älskar guldets klang och glans
Och allting helst på guldvåg vägde,
Men glömmet så, att lyckan fanns
Långt förr än guldets makten egde.

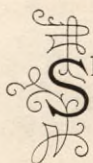
Vårfrågor.

 nnu är här snö och drifva,
 Kommer våren aldrig hit?
 Ämnar sommaren att blifva
 Lik en vinter kall och hvit?
 Hur skall ängen kunna breda
 Blomstermattan på i år?
 Hur skall maj sig kunna reda
 Då till grönska ej syns spår?
 Tänker björken ej att taga
 Lätta manteln smakfullt på?
 När skall vårens ljufva saga
 Täljas i hvar skogens vrå?
 Vill ej Norden sommarn hylla
 Sätta på sin högtidsskrud?
 Skall ej fågelsången fylla
 Luften snart med jubelljud?
 Kan ej solens strålar byta

Kylig luft till mild och ljum,
Att de stormar, som nu ryta,
Lemna Zephyrs fläktar rum?
Ack, det kommer än att dröja
Innan våren väldet har
Och till dess få vi oss nöja
Blott med frågor utan svar.
Vinterns bojor långsamt brista,
Men vi få ej hoppet mista,
Ty fast tiden synes lång,
Kommer våren nog en gång.

En afton på Rönneå.

 Skön är qväll på Rönneå,
Ej en vindflägt vattnet krusar,
Icke ens en hviskning susar
Ibland blad och blommor små.

Båten följer strömmens gång,
Tystnad herrskar i naturen,
Blott, på luftens vingar buren,
Ljuder fram till oss en sång.

Med sitt underbara sken
Lyser månan från det höga,
Likt en moders milda öga,
Vakande i timma sen.

Qvällen byter sig till natt,
Millioner stjernor tindra

Och i gräset perlor glindra,
Skimrande som sagans skatt.

Stilla qväll, hur skön du är,
Förd man tror sig långt från jorden,
Tycker sig, befriad vorden,
Komma himlens salar när.

Charad.

 Mitt *första* är ett farligt djur
 Går än på fyra, än på två;
 Den mildaste till sin natur
 Är nog fyrfotingen ändå.
 Mitt *andra* med *n a* tillagdt
 Skönt tindrar uppå fästet blå
 Och höjer nattens dunkla prakt.
 Mitt *tredje omvändt* är en dverg,
 Som är med mången jätte slägt
 Och med en egen gröngrå färg,
 Naturen prydt dess hvassa drägt.
 Mitt *fjerde* åter är precis
 Det djur, jag nämde nyss för er;
 Som det beskrefs på bästa vis,
 Behöfs det nu ej sägas mer

Än, hvar min *femte* sluts med fröjd
Uti sin faders öppna famn,
Om han till ryktbarhetens höjd
Liksom mitt *hela* lyft sitt namn.

Uttydning: *Björnstjerne Björnsson.*

Mjölkvisa.

Mera sann, än poetisk.

inet bränner och förtär,
Ölet gör Er slö och tung,
Mjölken alltid nyttig är,
Så för gammal, som för ung;
Ej till dryckjom blott den hör,
Den bland födoämnen står
Och det späda barnet gör
Mjölken till ett lifsvilkor.

Emot liten kalf, mig tycks,
Handlar menskan, som barbar,
Från sin moder straxt den rycks
Och man all dess föda tar.
Endast om en läckergom
Fröjdas åt att den är född,

Rår den om sin egendom,
Blir med mjölk den stackarn gödd.

Ladugårdens prydnad, kon,
Kär för söder som för nord,
Visst förtjenade väl hon,
Stå i vers odödliggjord,
Början gjorts i alla fall
Här af mig, en annan gång
Hoppas jag, en amman skall
Egna henne bättre sång.

Men det är nu ej precis
Kon, som jag skall rosa här,
Att få höra mjölkens pris
Är ju blott, hvad Ni begär
Och att prisa den med fog,
Kan nog vara mödan värdt,
Ty man stod sig illa nog,
Om man aldrig mjölk förtärt.

Huru skulle det väl gå,
Med vår filbunk, lugn och god?

Huru skulle smör vi få
Om ej kon oss mjölk bestod?
Ej man finge julegröt,
Säga derom hvad man vill,
Om ej ett bland jordens nöt
Skänkte präktig mjölk dertill.

I en bok en dag jag såg,
Att i Kina mjölk ej dricks,
Fick för resan dit ej håg,
Ty af törst jag snart förgicks.
Säkert man sig der består
Hvarje dag med gräsgrönt thé,
Men på bordet man nog får
Ej en enda gräddskål se.

Mången som i zigzag gått
Från ett upprymdt vinkalas,
Hade säkert bättre stått,
Efter mjölk i alla glas.
Bränvin, konjak och likör,
Kaffe, thé och chokolade,

Rent nervös en menska gör,
Mjölk gör henne fet och glad.

Om Ni bara tänker på
Mjölakens färg, så mjell och hvit,
Kan Ni genast lätt förstå,
Att den inger folk aptit.
Nu ett enda råd jag ger,
Sedan är min visa slut;
När Ni mjölk på bordet ser
Tag ett glas och drick och njut.

Till en jurist.

Då himlens dotter, poesien,
Sjelf ville häromdagen höra,
Om de juridiska genien
För rim och meter hafva öra,
Hon ned till jorden sig begifver,
Der hon är van att segrar vinna,
I hopp, den protokoller skrifver
Kan i poemer njutning finna.
Hon väljer så bland de jurister
En, som hon sett de sköna hylla,
Och fast hans min är något bister,
Så låter hon sig ej förbrylla.
Om fantasien och poeten
Hon håller tal med högljudd stämma
Och snart, om tid och rum förgäten,

Hon låter intet farten hämma.
Hon tror hvart ord en trollmakt eger,
Ty hon är fåfång, stackars qvinna,
Och till sig sjelf belåtet säger:
"Hur varmt juristen måtte brinna,
Då han ett enda ord ej svarar
Och låter mig få ensam tala."
En enda blick dock allt förklarar:
Han är försänkt i sömnens dvala —
Men himlens dotter poesien
Ses från juristen modfälld smyga —
För de juridiska genien
Skall hon ej mer till jorden flyga.

På ett par cigarrfat föreställande Post-
tidningen och Söndagsnisse.

En gång vi båda varit unga,
Men äro nu ett gammalt par —
Min gumma har ej tand för tunga
Och jag har föga qvickhet kvar. —

Jag vet, Ni skall oss nonchalera
Och liknöjdt draga några bloss
På Er cigarr, ja, ännu mera
Ni utströr askan öfver oss.

Men vill Ni oss af daga taga,
Det lyckas ej på något sätt,
Ty fastän bräckliga och svaga,
Förintas ej vi två så lätt.

Nej, Eder askas glöd skall tända
På nytt vår kraft i livets storm
Och nästa år, kan det nog hända,
Vi gå igen i annan form.

Till Oscar Arnoldson.

Med en serviettring af perlor.

Egde jag ett kungarike,
Bjöd jag det, som offergärd,
Åt en konstnär utan like
I vårt Sveriges sångarverld.
Dock, du skulle kanske neka,
Ty en sådan makt är tung
Och Du hade skäl att tveka,
Du, som re'n är sångarkung.
Ack, men hvad skall jag dig gifva,
Jag, som eger ingenting,
Om ej den en gärd får blifva
Denna enkla perlering.
Att den är af föga värde,
Är ej gifvarinnans fel,
Ty om elfvor makt beskärde,
Blef hvar perla en juvel.

I en minnesbok.

Fastän ett barn utaf minuten,
Hör minnet hela lifvet till.
Den glada stunden, som är njuten,
Du minns den godt, när helst du vill.

Må många fröjder derfor länka
Sig nu till dem, du njutit re'n,
Och minnet dig dem återskänka
En gång då lifvets qväll är se'n.

I en illustrerad minnesbok.

Jag knappast vet, om jag skall våga skriva
 I denna bok, för konstnärshänder ämnad,
 Det vore bättre, intet bidrag gifva,
 Än af kritiken sedan blifva hämnad.
 Men, fast jag vet, att mången skall mig finna
 En stackars sparf, som gerna högt vill fara,
 Är frestelsen dock svår att öfvervinna,
 Att vara med i dina vänners skara;
 Ty har ej sparfven näktergalens tunga,
 Så klappar i hans bröst ändå ett hjerta,
 Och om han qvittrar blott hvad andra sjunga,
 Så känner också han till fröjd och smärta.
 Så ock med mig, som skall i minnet lefva
 De många stunder om, de fröjderika,
 Som du så ofta har beredt åt Eva
 Och hennes man och deras små tillika.
 Tack för hvart hjertligt ord, för blickar klara

Och för din vänlighet emot oss alla.
Var öfvertygad, att, hur långt vi fara,
Skall detta aldrig ur mitt minne falla
Och på det ingen af oss måtte blifva
Af Dig åt glömskan i en framtid lemnad,
Har jag nu fattat mod att detta skrifva
I denna bok, för konstnärshänder ämnad.

Till Direktören och Riddaren herr H. A.

Födelsedagen den 28 April 1883.

ufva minnens fröjd förlänar
Ålderdomen den, som står
I det *godas* sold och tjenar
Lika troget år från år.

Och med rätta lyckans håfvor
Samlas i det flitens hem,
Der man gläds åt lifvets gåfvor
Och förstår att vårda dem.

Då man vet, att Du har sträfvat
För hvad ädelt är och rätt,
Skall det mål, hvarför du lefvat,
Ej af andra glömmas lätt.

Om än kroppen stundom böjes
Af för månet tungt bestyr,
Blicken ännu lifligt höjes,
Tanken ingen möda skyr.

Och ännu Du lyckligt eger
Mannakraft och helsa kvar;
Lifvets vågskål ännu väger
Öfver, som i yngre da'r.

Derför hoppas man Du hinner
Verka mycket nyttigt än
Och att månet år Dig finner
Lika arbetsam igen,

Att du dina kära sluter
Ännu länge till ditt bröst
Och af glädjens solsken njuter
In i lifvets sena höst.

Till en ung målarinna.

 Den målande konstnären brukar ej ord
 Att skildra det sköna och sanna på jord,
 Han vandrar i snilletts förlofvade land
 Med färgernas mäktiga trollspö i hand.
 Han framlockar skickligt på duken en bild
 Från blånande haf eller ödemark vild,
 Af sväfvande väsen ur sagornas värld
 Eller menskornas lif vid den husliga härd.

Han låter oss drömma i folkuppfylld sal
 Om darrande månsken och elfvornas bal,
 Om susande skogen, der sorlande bäck
 Bland blommorna hoppas så munter och käck,
 Med penseln han hejdar den flyende stund
 Och bjuder om vintren en grönskande lund,
 Om sommaren drifvor och spegelblank is
 Och vinner för båda ett välförtjent pris.

Och sorgen och glädjen, dygd, laster ja allt,
Kan få genom konstnären lif och gestalt,
Ty ädelt och herrligt är kallet han fått
Att tolka det samma i stort som i smått,
Att fröjda och värma det menskliga bröst
Och skänka det skönhetsens himmelska tröst,
Att fästa på duken hvart minnesvärdt drag
Och låta det trotsa förgängelsens lag.

Äfven till Dig hafver himmelen sändt
Gnistan från heliga elden och tändt
Hågen att sträfva för sanningens sak,
Viljan att höja och odla din smak;
Vårda den gnistan städs troget och väl,
Älska det sköna af hela din själ.

Till fru J. A.

På födelse- och namnsdagen den 21 Juli 1883.

i komma alla, stora, små,
Att Dig i blomsterbojor slå
Och göra Dig till hedersgäst
På denna kära dubbelfest.
Den minsta vink vi lyda alla,
Om blott du värdigas befalla.

Se! tjensteandar äro vi,
Tills högtidsdagen är förbi,
Skänk därför oss i dag Din rätt
Att ordna allt på bästa sätt,
Att blott på andras trefnad tänka
Och allt och alla omsorg skänka.

Dock, hvem af oss kan likna dig
Der glad du går på pligtens stig
Förljufvande hvar stund för dem,
Som vistas i Ditt trefna hem,
Det kära Framnäs, der vi lära
Att gästfrihetens lagar ära.

Der Du för alla har en blick,
Ett hjertligt ord, en vänlig nick,
Der ingen enda vrå det gifs,
Der man ej lycklig är och trifs,
Der öfverallt man ser Dig vandra
Förglömmande dig sjelf för andra.

Men Du, som är så klok och god,
Med våra fel haf tålamod
Och lofva oss, att ej vårt nit
Du jemför med Din egen flit,
Men att i stället Du vill skilja
På oförmåga och god vilja.

Vi räcka säkert icke till
För allt och alla, som Du vill,
Ty dertill fordras, frukta vi,
Den jerna vanans trolleri,
Den kraft, som går så tyst sin bana,
Att man dess mödor knappt kan ana.

Men Du är blott en gäst i dag
Och om ej allting är i lag,
Så bör Du endast tänka på,
Att våra hjertan för dig slå,
Att vi af innerlig längtan brinna
Att glädja denna fests hjeltinna.

Och du skall fröjdas åt vår lek,
Ty för att göra Dig rätt vek
Små barnbarn smyga i din famn
Och hviska blyga dagens namn
Och bedja dig att dem förklara:
Hvi du i dag ett barn kan vara.

Till sist vi alla, stora, små,
Förrän till våra värf vi gå,
Gladt höja lefveropen nu
För Framnäs och dess ädla fru,
För allt det goda, sköna, sanna,
För högtidsdagen, för Johanna!

Farväl till en engelsman.

å är det sannt, att nu Ni drager bort,
 Säsongens hjelte, ifrån Dalarö,
 Hvi blef Ert vistande hos oss så kort?
 Ni här förtrollat hvarje fager mö,
 Om hon är fyra eller fyrtio år
 Till Gamla England hennes längtan står
 Och hennes dröm är att till nästa vår
 Få resa dit med Mr Robert More.

Den blåa båten ligger nu förtöjd
 Och egarn sjelf är dyster i sin håg,
 Ty det är slut med dessa timmars fröjd
 Då jemt med tärnor man den lastad såg,
 Ack! dessa tärnor gå hvarenda dag
 I djupa suckar och med sorgsna drag,
 I allas ögon skimrar klar en tår,
 För Er skull faller den, O! Robert More.

Snart resa tärnorna från Dalarö
Och sommarn sjelf har redan flytt sin kos,
Snart kommer vintren med sin djupa snö
Och härjar grymt hvarenda yppig ros.
I "Schweitzerdalen" hörs ej glada skratt,
Der är så mörkt att dagen byts till natt.
Slut är der re'n med fjärlar för i år,
Den siste flyr, han heter Robert More.

Farväl, farväl då unge engelsman,
För glöm ej Sverge och dess glada folk,
I hvarje hjerta sympati Ni fann
Och hjertats språk behöfver ingen tolk.
Kom åter hit med nästa sommarvind
Att locka rosor fram på ungmöns kind,
För *en* sak blott Ni väl Er akta får,
Att föra med Er någon Mrs More.

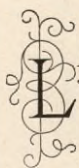
Till ett nyförlovadt par.

Amor är ej blind, han bara
Sätter bindeln stundom på
För att sina ögon spara,
Men är ej så farlig då,
Nej, när han med blottadt öga
Sigtar på ett men'skopar,
Ack då lönar det sig föga
Att de tänka på försvar.
Ej den lärde ens kan värna
Sig mot kärleks ljufva makt
Och den blyga unga tärna
Är förgäfves på sin vakt.
Båda snart i bojor slagne
Lefva endast för hvarann.
I hvarandra ömt betagne
Suckar hon och brinner han.
Tills så småningom de sänka

Sig ifrån sin himmelsfärd
Och de åter börja tänka
På en mera praktisk värld.
Då får Hymen äfven taga
Hedersplats hos dessa två,
Amor få de dock ej jaga
Ur sin närhet bort ändå.
Han har städse mest att säga
Vid hvar hjertats offergård,
Han bör bästa platsen ega
Vid den nyuppsatta härd.
Då, om en gång sorger smyga
I det nya hemmet in
Skall han likväl aldrig flyga
Derifrån med tröstlös min.

På lysningsdagen.

 Nyckan skall man alltid finna
 Hos ett ungt, förälskadt par,
 Men hon är en nyckfull qvinna
 Ganska svår att hålla kvar.
 Ej med glans och prakt hon vinnes,
 Längtar ej från fest till fest.
 Blott der verklig kärlek finnes
 Blifver hon beständig gäst.
 Mången, som rest rundt kring verlden
 För att söka hennes spår,
 Fann att vid den enkla härden
 Blyg och anspråklös hon går.

Ingen dödlig kan begära
 Gå en ständigt sorgfri stig,
 Mången ros skall törnen bära,

Månget moln skall samla sig,
Men hvad mer, om törnet sårar
Är dess kraft dock snart förbi,
Molnet löser sig i tårar
Se'n är himlen åter fri.
Blott på hemmets altar brinner
Kärleks låga ren och klar
Lätt den sanna glädjen finner
Vägen till det unga par.

Fridens dufva då skall breda,
Vingarne kring deras bo,
Att ej onda makter träda
In, att störa ljuflig ro.
Sist en dag kanhända gömmer
Liten fager rosenknopp
All den sällhet makan drömmer,
Mannens glada framtidshopp.
Gifs väl mer att önska sedan?
Hvem är den, som mer begär,
Än att paradiset redan
Finnes till på jorden här.

Bröllopssonett.

Du unga Brud, som nu så snart skall träda
 Vid makens sida i ditt eget bo,
 Har Du hört sägnen? "Kasta in en sko,
 Så skall till lycklig framtid detta leda."

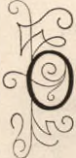
Hur derpå rätt jag måtte dig bereda,
 Det var en tanke, som ej gaf mig ro,
 Ty liksom Cendrillon Du måste träda
 På hemmets tröskel endast med *en* sko,

Dock, står Du tveksam på din förstubro,
 Din toffel tag i stället för din sko,
 Ack, kanske han Dig större lycka bringar,

Ja, fastän männen ej det gerna tro,
 För toffeln mången öfver lyckans bro. —
 För brudens "toffel" alltså glaset klingar!

Till min son.

ljufva barndom, glada tid,
Med oskuldsfulla nöjen;
Hur snart försvinner ej din frid
Och tystna dina löjen.

I verlden grumlats mången blick,
Som förr var klar lik källans yta,
Och månget hopp förloradt gick
Och många bittra tårar flyta.

Var glad så länge än du får,
Du barn med rosenkinder,
Och fröjda Dig åt sol och vår
Och lek förutan hinder,
När Du blir trött, i modersfamn
Får efter lekarne du ila,
Ej kan i mera tryggad hamn
Än vid en moders bröst Du hvila.

Om du en dag gör bittra rön
Och tung tycks lefnadsfärden,
Bed varmt som nu din barnabön,
Så klarnar hela världen.
Ack, i en framtid mången gång
Skall Du om sorgfri barndom drömma,
Då aldrig Du fann tiden lång
Och straxt Din sorg Du kunde glömma.

Hur än ditt lif gestaltar sig
Var ren i själ och sinne,
De ömma råd, som gifvits dig,
Behåll i troget minne.
Väx, till de dinas fröjd och hopp
Och blif en man med dygd och ära!
Så skall i gubbens böjda kropp
Din fromma barnasjäl Du bära.

Edith och Esther.

 två Englar himlen till oss sände,
 Men blott den ena dröjer qvar,
 Den gnista, Herren hos *Dig* tände,
 För himlens klarhet ämnad var. —
 Farväl då, oskuldsfulla lilla,
 Som blef för jordens mörker rädd,
 Du likt en bruten knopp, så stilla,
 Nu hvilar på Din hvita bädd. —
 Vårt ljufva hopp dock troget följer
 Dig på den glada himmelsfärd,
 Att när en gång *oss* grafven höljer,
 Du möter i en annan verld.
 Tills dess Du blifve, lilla kära,
 Skyddsengeln för de andra små,
 Att deras böner Du må bära

Upp till Gud Fader i det blå.
 Den sista blicken nu jag kastar
 På dessa späda lemmar, små,
 Den sista kyssen nu jag hastar
 Att sakta trycka deruppå
 Och så farväl Du kära lilla,
 Som blef för jordens mörker rädd,
 Frid öfver Dig, der ljuft och stilla
 Du hvilar i din hvita bädd.

O, hur snart du vingen höjde
 Och flög bort från mor och far,
 Lilla älskling, hvarför dröjde
 Du ej längre hos oss kvar?

Ville himlens frid Du vinna,
 Förrän jordens sorg Dig nått?
 Eller kunde Du ej finna
 Ro se'n syster från dig gått?

Hvarför skulle lifvets låga
Släckas hos de späda två?
Så vi hördes sorgset fråga;
Hoppet svarade derpå:

För att Edra hjertan göra
Undergifna Herrens bud,
För att Edra tankar föra
Från det jordiska till Gud. —

Och de hvila ljuft, de kära,
I den bäste Faders famn,
Medan vi oss vägen lära
Till den samma lugna hamn.

Så, fast nu farväl vi säga
Åt de tvillingssystrar små,
Vi det ljufva hoppet äga
Att dem helsa i det blå!

Till de vid branden i Karlskrona bort-
gångnas anförvandter.

Tiden blott kan lindra smärtan
I de öfvergifnas hjertan,
Der nu bitter saknad bor
Efter make, son och bror:
Men då hoppets stråle bryter
Sig i hvarje tår, som flyter,
Skall det sorgsna ögat se
Åter fröjdfullt upp och le.
Arma maka, som nu gråter,
Du din älskling får ju åter,
Då du sjelf det landet nått,
Dit den käre redan gått.
Son och bror I återfinnen,
Då i sjelfva målet hinnen,
Ni, som nu ej rätt förstå,
Hvi de måste från er gå.

Fastän öm beundran böjer
Knä, fast tanken gerna dröjer
Vid de dödas tysta hem,
Skall den der ej söka dem.
Der är stoftet blott, som hvilar,
Frigjord ande hänryckt ilar
I oändlighetens sfer,
Der den säll och lycklig är.
Då i döden en gång släckes
Jordiskt öga, ack, då sträckes
Dessa käras famn mot Er —
Död och sorger gifs ej mer!

Året i Norden.

Inledning.

Forn- och *framtid* Året binder,
 Håller öfver *nutid* vakt,
 Ställer ziffror opp som hinder
 Emot glömskans dunkla makt.

Men dess timglas fort förirrmmer,
 Derfor vexer det med hast
 Och med tusen värf det hinner,
 Unnar sig ej ro och rast.

Månaderna tolf det skrifver
 Som sin korta lefnads tal,
 Sedan trött det sig begifver
 Till sin plats i minnets sal.

Fanuari.

Sittande på tidens vingar,
Litet årsbarn förs till jorden;
Hör! det blir med jubel helsadt,
Ty det bringar ljus till norden.

Fannen full det har med gåfvor
Och ett ymnighetshorn rågadt;
Liksom Herkules i vaggan
Är det re'n för stordåd hågadt.

Februari.

Se barnet förkofras i visdom och mod,
Det värmer med härdande lekar sitt blod,
Med blänkande stålsko på isen det far
Och löper på skidor i vinternatt klar.
Så blir det en lefnadsfrisk yngling, som gladt
Går ut till att strida mot mörker och natt,
Som brottas med mörkret med nordmannatag
Och jagar det undan, tills natt är lik dag,
Som lyssnar till visdomens läror ibland,
Men ungdomen likt handlar helst på fri hand
Och som på förhoppningar ännu så rik
Till oron och sorgerna säger sitt: vik!

Mars.

 Ännu råder snö och köld,
 Än har året ej sagt: "bind
 Edra kransar hägg och lind,"
 Ännu nyper isig vind
 Hårt i hvarje nordbos kind,
 Än ej krossats Vinterns sköld.

Året än är gubbens vän,
 Men det andra tankar får,
 När dess hjerta häftigt slår
 För den ungdomsvarma *Vår*.
 Bortglömd då den gamle går; —
 Kommer dock en dag igen.

April.

Fullt af oro, nyckfullt blifver
Året nu en längre tid,
Ställer än till storm och strid,
Än de bästa löften gifver,
Bittra tårar ofta gjuter,
Stundom allt i solljus ser,
Än sitt hjerta envist sluter,
Än mot alla älskvärdt ler,
Kan till slut ej stå emot —
Böjer knä vid Vårens fot.

Maj.

Hon har blommor i sitt hår
Och en genomskinlig dräkt
Och dock tycks hon, nordens Vår,
Med den gamle Vinter slägt.
Älskande det unga år
Intet hon bekänna vill,
Nej, ur hennes minne går
Ej dess nycker som April.
Men då hennes hjerta slår
Alltför högt, oöfverlagdt
Värma blickar hon består,
Är ej längre på sin vakt.

Juni.

På årets ömma frågor
Har Våren gifvit svar
Och öfver strand och vågor
En ljufelig hviskning far.
Hon hvilar ömt betagen
Invid sin älsklings bröst
Och lyssnar hela dagen
Till näktergalens röst.
Men bäst så varmt hon brinner,
Hon byter ut sitt namn
Och hänryckt Året finner
Nu *Sommarn* i sin famn.

Juli.

Det är årets bröllopsfest,
Solen är dess hedersgäst,
Blommor röda, hvita, blå,
Nigande som tärnor stå.
Fjärlar fladdra glädtigt kring,
Lofva allt och ingenting.
Vestanvinden skalkas, far,
Tusen muntra upptåg har,
Fogelsången är dock slut,
Vingadt par, som svärmat ut,
Har nu redt sig eget bo,
Lefver der i lugn och ro.

Augusti.

 ti skörden så skön
 Finner mödan sin lön
 Och på liarnes takt
 Gifver Sommaren akt,
 Hur de raskt meja ned
 Den fullmognade säd.
 Och hon fröjdas deråt,
 Der på blomsterströdd stråt
 Än i fägring hon går,
 Med sitt älskade År.

Hennes kind är så röd,
 Hennes blick har en glöd
 Såsom aldrig förut,
 Hennes valspråk är njut!
 Njut af värme och ljus,
 Njut af skogarnes sus,
 Utaf vågens musik
 Och af färgprakt så rik,
 Njut hvar stund som förgår,
 O, mitt älskade År!

September.

Eldig Sommar sig förbyter
 Småningom till stilla *Höst*,
 Året sköna rosor bryter
 För att fästa vid dess bröst
 Och till gengäld Hösten skänker
 Gyllne frukt på nedtyngd gren,
 Suckande hon dervid tänker,
 Att hon gammal är allt re'n.
 Kort är nu den tid hon eger,
 Länge hon ej lyckliggör,
 Snart farväl hon jorden säger,
 Då i Årets famn hon dör.

Oktober.

Jorden reder sorgfest,
 Solen vill ej vara gäst,
 Luften kylig är och grå,
 Träden regnbegjutna stå,
 Fälla sorgsna sina blad,
 Ingen vill nu vara glad,
 Der den en gång unga Vår
 Såsom Höst för evigt går
 Från det ålderstigna År.

Hvarje ros har blommat ut,
 Foglar draga söderut,
 Ingen fjärl fladdrar mer
 Då ej blomman huldrikt ler.
 Sluten är naturens bok.
 Jorden bär sitt sorgedok,
 Der den en gång unga Vår
 Såsom Höst för evigt går
 Från det ålderstigna År.

November.

Ensamt, öfvergifvet År
 Till sin barndomsvän nu går,
 Minnesgode *Vintren* har
 All sin forna vänskap kvar
 Med sin mjella, hvita snö
 Vill han enslingen förströ
 Och de lätta flingors dans
 Och de klara stjernors glans
 Skåda de från skyhögt fjell
 Mången frostig vinterqväll. —
 Öfver Årets drag då far
 Leenden från ungdoms dar.

December.

I tidens tjenst, en gubbe grånad,
Har Året nått sin sista månad,
Men fastän åldradt, trött och lutadt,
Har det sitt värf ännu ej slutat,
På jordens barn ännu det tänker
Och än en fröjdfull tid dem skänker.
Den sista fest, som Året gifver,
Dess största högtid också blifver; —
Det är en glad, en fridfull *Ful*.

1001851116

Handwritten text at the top right edge of the page, possibly a page number or title fragment.